

Het was januari 1971, de koude oorlog vierde hoogtij. We waren met de Neptune 215 aangewezen om een zogenaamde "Beat Band" vlucht uit te voeren. Dit was een patrouille vlucht ten westen van Noorwegen, verdeeld over vier dagen. We startten 8 januari van MVKV om een patrouille vlucht te maken west van Noorwegen. We vlogen op een Nederlandse opdracht een zogenaamde WALGREEN uitgegeven door het hoofdkwartier wat zich toen der tijd op Walcheren bevond. Aan het eind daarvan landden wij in Andoya, een luchtmacht basis gelegen op een klein schiereiland in het echte noorden van Noorwegen. We vlogen deze opdracht uiteraard volgens de regels en speurden de zee af naar contacten die afweken van normaal.

Doelen die een beetje verdacht waren werden uitgebreid gefotografeerd en karakteristieken van de eventuele radar uitzendingen op tape opgenomen.

We moesten volgens Intel op MVKV ook op zoek naar een Russisch oorlogsschip van de "Kashin" klasse. Een voor die tijd zeer modern schip voortgestuwd door gasturbines. Wij deden het toen nog met stoom.

Nabij de door Intel op gegeven positie werd de Kashin inderdaad aangetroffen. Al zijn radars, behalve de navigatie radar, stonden stil dus er was weinig te tapen.

We gingen voor de zogenaamde negen punts fotografie. Dat wilde zeggen foto's schuin langs bakboord, stuurboord, voor en achter langs en de laatste met een zeer steile bocht van boven af.

Van onze MLD was bekend dat zij een stuk dichterbij foto's namen dan onze andere collega's van de NATO.

Dit wekte nog wel eens wrevel op op bij onze Russische vrienden. Ook in dit geval.

We werden onthaald op een kakafonie van geratel, gepiep, gefluit op onze ESM. Een apparaat waarop je (vijandelijke) radars kon peilen, maar ook horen.

Zij hadden hun vuurleidings radar van hun luchtafweer raketten op ons gericht en gelocked. Het precieze geluid is moeilijk te omschrijven, maar het klonk zeer dreigend. We namen het wel op.

Ik heb één keer gezien dat de raketten zelf in stelling werden gebracht. Dat duurde misschien twee seconden. Geen kans op ontsnapping dus.

Ook deze keer bleef het echter bij de radars.

Na het volbrengen van onze patrouille landden we op Andoya. Het was er glad en er was weinig daglicht. Die tijd van het jaar was dat er niet de gehele dag.

De volgende dag startten we, maakten weer een patrouille en landden op Bödo.

Ook een vliegveld in Noorwegen maar zuidelijker gelegen.

De dag er na waren we vrij, dus we konden een biertje drinken. We logeerden in een hotel waar we aten en sliepen.

Dit hotel was ook de enige plek in Bodo waar 's avonds live music was, wat wij ons natuurlijk niet lieten ontgaan.

Het was reuze gezellig, alleen het bier was flut. Toevallig hadden we daar bij vertrek uit Nederland rekening mee gehouden. We hadden voldoende dozen blikjes Heineken bij ons om de ergste dorst te lessen.

De lead zanger en gitarist van de band was toevallig een jonge man uit Nederland. Hij had een zwaar Limburgs accent, maar omdat hij in het Engels zong viel dat voor het Noorse publiek niet op.

Na afloop van de avond kwam hij nog even bij ons op de kamer. Hij heette Martin. Je kon zien dat hij al enige tijd in Noorwegen verbleef, want hij verzwoeg de blikjes zo snel dat het zelfs bij ons kenners bewondering afdwong. Ook nam hij af en toe een jenevertje, wat al snel resulteerde in een gemengd accent van Limburgs en een andere, voor ons onbekende taal.

Hij stelde voor om nog even gezellig door te gaan op een andere locatie. Sommigen van ons waaronder ik, stemden in en maakten ons op voor vertrek. Wij namen een doosje bier mee en een fles Bols. Martin was bang dat hij te kort zou komen en droeg de fles Bols zelf.

Er werd een taxi gebeld en wij begaven ons naar buiten.

Daar was het verdraaid glad. Reeds de eerste stap van Martin werd hem bijna fataal. Hij ging achterwaards horizontaal en smakte tegen het dek. De fles Bols spatte uiteen en een grote scherf sneed de muis van zijn, ik dacht linker hand, in de lengte volledig door midden. Er was blijkbaar een soort slagader geraakt want het bloed spoot in het rond. Ik greep hem met beide handen bij zijn pols en kneep die met kracht dicht, mijn vingers op die ader.

Het bloeden werd aanzienlijk minder. De chauffeur dacht aan zijn bekleding en weigerde ons naar het ziekenhuis te brengen. Mijn collega, SGT Ben de Vries haalde snel twee handdoeken en wikkelde die om onze handen. Toen mochten we in de taxi en werden snel naar het ziekenhuis gebracht.

Daar aangekomen bij de eerste hulp waren ze niet echt blij met ons maar we werden direct naar een soort operatie kamer gebracht.

Ik moest de pols dicht houden tot zij na enige tijd rommelen in zijn wond iets vonden en het ergste bloeden stopte. Na het los laten verkrampten mijn handen van het knijpen. Dit ging gelukkig snel over.

Martin onderging dit alles gelaten en lag met een enorm stuk in de bibs nog steeds de zelfde wartaal uit te slaan.

De Noorse artsen begrepen er niets van en hielden mij ook op de operatie kamer. Ik moest zo veel mogelijk als tolk fungeren. Het hoofd doel was echter, bleek later om Martin op zijn gemak te stellen.

Ik was getuige van een gecompliceerde operatie. Allerlei dingetjes zoals spiertjes, peesjes en adertjes werden aan elkaar gezet. Het duurde alles bij elkaar erg lang. Het hechten van de wond met garen en een kromme naald was ook interessant om te zien. Ik wist niet dat vel zo taai was.

Na de operatie werd Martin ter observatie op genomen en ik mocht weg.

Ik was erg vermoeid en sliep een gat in de dag. Om een uur of elf werd ik gewekt door Martin.

Hij kwam mij bedanken en vertellen dat de artsen tegen hem gezegd hadden dat als ik niet zo had gehandeld, hij hoogstwaarschijnlijk nooit meer gitaar had kunnen spelen. Zijn boterham dus. Graag gedaan zei ik.

Hij ging heen, hierbij nogmaals zeer dankbaar afscheid nemend. Ik bleef nog even plat. Het was toch de hele dag ongezellig bijna donker.

De volgende dag startten we op Bodo en maakten weer een patrouille vlucht om na acht uur te landen op Valkenburg.

Eind goed al goed.

[Kashin](#)